

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoE/119/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713218346
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6713218346.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v exekučnej veci oprávneného EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti povinnému U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX, XXX XX M., štátny občan SR, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, Exekútorský úrad v Bratislave, Záhradnícka 60, Bratislava, pod spis. zn. EX 25215/13, na vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 498,25 Eur, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č.k. 12Er/760/2013-12 zo dňa 20. februára 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 12Er/760/2013-12 zo dňa 20. februára 2014 p
o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). V odôvodnení uviedol, že exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 09679/12 zo dňa 18.02.2013 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.03.2013 a vykonateľnosť dňa 07.03.2013. Rozhodcovským rozsudkom bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 498,25 Eur s príslušenstvom. Rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc z rozhodcovskej doložky, ktorá je obsiahnutá v Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Dohoda“) v bode 4. Na základe ustanovení § 41 ods. 2 písm. d) a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ust. § 52 ods. 1 a 3 a § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka okresný súd ex offo preskúmal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a dospel k záveru, že Dohodu nie je možné považovať za zmenu v obsahu pôvodného záväzku zmluvných strán (zmluva o prenájme s následnou kúpou prenajatej veci zo dňa 18.12.2001 uzavretá medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným) a ide o spotrebiteľskú zmluvu. K tomuto záveru dospel na tom základe, že Zmluvu o prenájme, na základe ktorej došlo k uzavretiu Dohody, uzatváral veriteľ, ktorý je dodávateľom, ktorý poskytuje úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti a dlžníkom je spotrebiteľ- fyzická osoba. Rozhodcovskú doložku okresný súd označil za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla 1993 (ďalej len „Smernica“) a § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Okresný súd poukázal aj na, čl. 169 ods. 1 a čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a), čl. 3 a prílohu Smernice, ako aj judikatúru Súdneho dvora (ES), konkrétne na rozsudky súdneho dvora (ES) č. C-334/92 zo dňa 16.12.1993, kde citoval body 20 a 21, č. C- 14/83 zo dňa 10.04.1984 bod 16, č.C- 79/83 zo dňa 10.04.1984 bod 16 a 26, č. C- 240/98 zo dňa 27.06.200 a č. C-168/05 zo dňa 26.10.2006, kde citoval body 25 až 27 a bod 38 a tiež rozsudok Súdneho dvora (ES) č. C-243/08, z ktorého citoval bod 43. V súvislosti s neprijateľnými podmienkami okresný súd uviedol, že ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka obsahuje exemplifikatívny výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, preto pri posudzovaní neprijateľných

podmienok súd nie je viazaný ich výpočtom v zákone. Konkrétne poukázal na ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Okresný súd neopomenul skutočnosť, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v nerovnom postavení, najmä pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj silu informovanosti. Okresný súd uviedol, že rozhodcovská doložka sa nachádza v podmienkach, s ktorými povinný musel vyjadriť svoj súhlas v súvislosti s uzatváraním dohody o splátkach a uznávaním ich záväzku voči oprávnenému. Formulár zmluvy spolu s podmienkami bol vopred pripravený oprávneným a spotrebiteľ tak nemali možnosť ovplyvniť obsah takejto podmienky. Spotrebiteľ si rozhodcovskú doložku individuálne nedohodol, ale je obsiahnutá v textovej časti dohody o splátkach a uznaní záväzku. Vzhľadom na túto skutočnosť spotrebiteľ pri podpise predmetnej dohody nemal možnosť dohodnúť sa na podmienkach s dodávateľom, mohol len celú dohodu odmietnuť, alebo sa podrobiť všetkým podmienkam, a teda aj rozhodcovskej doložke (ide o adhéziu povahu zmluvy). Rozhodcovská doložka v tomto konaní nebola individuálne dojednaná. Na základe uvedených skutočností okresný súd dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou podmienkou, čo má za následok jej neplatnosť podľa § 53 od. 5 Občianskeho zákonníka, na ktorú okresný súd prihladol ex officio. Na základe skutočností, že exekučný titul bol vydaný v rozpore so zákonom, ide o nulitný právny akt, ktorý je nevykonateľný, a teda nie je splnená podmienka materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, preto zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti rozhodnutiu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom napadol rozhodnutie okresného súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietol, že okresný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, pretože v zmysle ust. § 35 ZoRK a § 159 O.s.p. je rozhodcovský rozsudok rovnako právne záväzný, ako rozsudok všeobecného súdu, a teda je spôsobilým exekučným titulom. Citoval aj ust. § 45 ods. 1 a 2 ZoRK, z ktorého vyplýva, že exekučný súd s odkazom na toto ustanovenie nie je oprávnený zamietnuť žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale len konanie zastaviť. Exekučný súd tiež nemá právomoc rozhodovať ako súd vyššej inštancie a meritórne preskúmať rozhodcovské rozhodnutie, či plnenie, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok. V súvislosti s aplikáciou ust. § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK odvolateľ uviedol, že dôvodom zastavenia exekúcie by bola situácia, keď rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom a v nadväznosti na to citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.10.2009 sp. zn. 33Cdo 2675/2007, v zmysle ktorého „nedovolenosť plnenia“ je spojená s predmetom záväzku (s plnením žalovanej strany) a nie s okolnosťami, pre ktoré by mal byť odopretý výkon práva na požadované plnenie (pre rozpor s dobrými mravmi). Tiež poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C-40/08, v ktorom je uvedené, že na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je totiž dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov, alebo po uplynutí lehôt stanovených na podanie týchto opravných prostriedkov (rozsudky z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, Zb. s. I-10239, bod 38; zo 16. marca 2006, Kapferer, C-234/04, Zb. s. I-2585, bod 20, ako aj z 3. septembra 2009, Fallimento Olimpclub, C-2/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 22). Súdny dvor postavil svoj záver na zásade rovnocennosti právoplatnosti jednotlivých exekučných titulov. Na základe uvedených skutočností odvolateľ dospel k názoru, že komunitárne právo neukladá exekučnému súdu ex officio preskúmať exekučné tituly a nahrádzať tak pasivitu účastníkov konania, a to na strane povinného. Z uvedeného dôvodu ak bola úverová zmluva, ktorej dlžníkom je subjekt splňajúci podmienky pre jeho označenie za spotrebiteľa, uzavretá pred účinnosťou citovanej novely Občianskeho zákonníka, nie je možné práva a povinnosti z takejto zmluvy posudzovať podľa ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal aj na prechodné ustanovenia upravené v § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa v súlade s ust. § 261 ods. 1 písm. b) ObZ spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov. Z uvedených dôvodov navrhol uznesenie okresného súdu zmeniť tak, že súdneho exekútora poverí vykonaním exekúcie tak, ako je uvedené v jeho žiadosti o udelenie poverenia. Ďalej uviedol, že aj v zmysle dôvodovej správy sa rozhodcovská doložka neprieči dobrým mravom, pretože v uvedenom znení nebráni dlžníkovi, aby si svoje práva voči veriteľovi uplatnil na príslušnom všeobecnom súde. Podľa Dôvodovej správy Národnej rady Slovenskej republiky k ustanoveniu § 53 ods. 4, písm. r/ Občianskeho zákonníka bolo cieľom tejto úpravy umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. Ak by niektoré z ustanovení rozhodcovskej doložky zakladalo výlučne právomoc rozhodovať spor iba v rozhodcovskom konaní, takéto ustanovenie by sa považovalo za neprijateľné, ale by nemalo za následok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Odvolateľ v závere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, z ktorého vyplýva, že preskúvanie

rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné len, ak ide o dôvod uvedený v ust. § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK, z čoho vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný len na plnenie a nie na to, či samotná spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku. Preto navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom odvolaním podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že oprávnený (právny predchodca- spoločnosť F. F., a.s., V.) a povinný uzatvorili dňa 28.05.2008 Zmluvu o Kreditnej karte, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úverový rámec v celkovej sume 331,94 Eur. Dňa 15.04.2012 právny nástupca oprávneného uzavrel s povinným Dohodu, súčasťou ktorej je aj rozhodcovská doložka, od ktorej odvodil svoju právomoc rozhodcovský súd.

Odvolací súd sa primárne zaoberal otázkou, či Zmluva, ktorá založila záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinným je spotrebiteľskou zmluvou a či rozhodcovská doložka, na základe ktorej si založil právomoc rozhodcovský súd, bola platne dojednaná. V právnom poriadku Slovenskej republiky je úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti, alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy lex specialis. Popri tejto špeciálnej norme výraznú ochranu pre spotrebiteľa poskytuje inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, vrátane služieb na finančnom trhu, upravený v ustanovení § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka (v spojení s ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Je tak zjavné, že aj na právny vzťah založený medzi oprávneným a povinným zmluvou, od ktorej sa uplatnený nárok oprávneného v danej exekučnej veci odvíja, je nutné aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch platné a účinné v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa - a to aj napriek tomu, že zmluva o úvere bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Klauzula o aplikácii Obchodného zákonníka nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, medzi ktoré patria aj ustanovenia § 52 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, na ktoré odkazuje aj odvolací súd. Odvolací súd tiež poukazuje na ustanovenie § 2 písm. a) a b) zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré definuje zmluvné strany. Podľa ust. § 4 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zakázané konanie v rozpore s dobrými mravmi, pričom konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely vyššie uvedených zákonov rozumie konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie, alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, prípadne ktoré môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lesť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Zmluva dojednaná medzi oprávneným a povinným obsahuje ustanovenia (dojednania), ktoré sú v rozpore s deklarovanými zásadami, preto, ako je už vyššie uvedené, túto zmluvu možno nesporne považovať za typovú zmluvu podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, je možné za spotrebiteľské zmluvy v širšom ponímaní považovať zmluvy uzavreté podľa Občianskeho i podľa Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Význam spotrebiteľských zmlúv možno vidieť v rovine zvýšenej ochrany slabšieho prvku záväzkového vzťahu - spotrebiteľa z jeho práv. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontaktu, s ohľadom na vyššiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a jednoduchšiu dostupnosť právnych služieb a zo zreteľom na možnosť určiť zmluvné podmienky jednostranne prostredníctvom formulárových zmlúv. Ochrane spotrebiteľa venuje mimoriadnu pozornosť aj Európska únia, a preto aj odvolací súd poukazuje na Smernicu, ktorá je základným právnym aktom ochrany spotrebiteľa. Táto bola do slovenského právneho poriadku prebratá zákonom č. 150/2004 Z.z.

(účinným od 1. apríla 2004, okrem § 60, ktorý nadobudol účinnosť dňom nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii). Okrem toho, že tento zákon novelizoval Občiansky zákonník, Smernica má aj tzv. nepriame účinky, takže je záväzná pre Slovenskú republiku a slúži ako interpretačné pravidlo pre výklad spotrebiteľských právnych vzťahov, čo však neznamená, že nemožno na ňu odkazovať pri výklade vnútroštátneho práva. S ohľadom na tieto skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd správne posúdil vzťah medzi oprávneným a povinným, ako spotrebiteľský.

Dohoda, predmetom ktorej je uznanie záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy, ako neoddeliteľná súčasť exekučného titulu, obsahuje dojednanie rámcovej rozhodcovskej doložky, ktorá je súčasťou formulárovej zmluvy, ktorej obsah povinný nielenže nemohol ovplyvniť, ale znením rozhodcovskej doložky bola povinnému odňatá aj zákonná možnosť neprijať návrh rozhodcovskej doložky, pretože v predtlačenom formulári zmluvy vyhotovenom oprávneným, je rovno vyjadrený súhlas dlžníka, teda povinného, na riešení sporov stálym rozhodcovským súdom.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka v zmluve nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej automatického zaradenia do bodu 4 formulárovej zmluvy, a to bez možnosti podpísania splátkového kalendára a uznania záväzku bez rozhodcovskej doložky. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná, formálne naplňa podmienku uvedenú v písm. q) bodu 1 prílohy Smernice v tom zmysle, že rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy, čím sa povinný reálne vopred vzdal práva na účinnú procesnú obranu (či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom - podmienkou. Obsah rozhodcovskej doložky bol veriteľom vopred pripravený ešte pred uzavretím Dohody a rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul všeobecne znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Tým došlo k prehlbeniu už aj tak fakticky nerovného stavu medzi poskytovateľom úveru - oprávneným a spotrebiteľom - povinným.

V súvislosti s námietkou odvolateľa, že okresný súd nie je oprávnený materiálne preskúmať vec, o ktorej už rozhodol rozhodcovský súd, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. II.ÚS 545/2010 z 10. decembra 2010, v ktorom konštatoval, že „...exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (§ 58 ods.1 Exekučného poriadku). Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok pojednáva o skúmaní súladu exekučného titulu so zákonom ako takým, t.j. či už so zákonom hmotnoprávneho charakteru, alebo so zákonom procesnoprávneho charakteru, podľa názoru Ústavného súdu SR tak exekučný súd môže exekučný titul preskúmať aj z hľadiska príslušných hmotnoprávnych ustanovení a nielen z procesného hľadiska“. Odvolací súd tiež poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 (publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997, R 56/1995, R 70/1998 a R 72/1998) a na novšie rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 11/2011, v odôvodnení ktorého NS SR rozoberal aj otázku zastavenia exekúcie z dôvodu nulitého právneho aktu. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je teda nepochybné, že v kompetencii exekučného súdu je skúmanie tak formálnej i materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Prvostupňový súd sa od uvedeného neodklonil, keď skúmal, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, t.j. či ho vydal oprávnený subjekt.

Odvolací súd považuje za podstatné aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo 1201/2009, z ktorého je zrejmé, že okresný súd postupoval správne a zákonne, keď posudzoval charakter zmluvy a dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva je typická adhézna zmluva o spotrebiteľskom úvere. Pre tento záver bolo postačujúce oboznámiť sa s písomným vyhotovením zmluvy a nebolo potrebné osobitne skúmať, či povinný pri jej uzatváraní vzniesol nejaké pripomienky proti obsahu zmluvy, pretože už na prvý pohľad je zrejmé, že ide o zmluvu formulárovú, štandardne používanú oprávneným, ako dodávateľom, ktorej text vzhľadom na veľkosť a hustotu písma je nečitateľný a neprehľadný, ťažko čitateľný je aj text pripojených úverových zmluvných podmienok. Rozhodcovská doložka sa nijak neodlišuje od ostatného textu všeobecných podmienok a podpis

spotrebiteľa sa nenachádza za všeobecnými podmienkami vrátane rozhodcovskej doložky, ale na prvej strane úverovej zmluvy. Oprávnený bezdôvodne vytýka okresnému súdu nesprávne skutkové zistenia. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že rozhodcovská doložka nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nevyváženého. Na základe toho zastáva názor, že pokiaľ exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu, alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy (§ 39, § 53 ods. 5 OZ, § 45 ods. 1 písm. c/, ods. 2 ZRK), exekučný súd konanie zastaví, v skoršom štádiu exekučného konania zamietne návrh na vydanie poverenia. Rozhodcovská doložka začlenená do rámca podmienok štandardnej zmluvy podľa názoru odvolacieho súdu nebola individuálne dojednaná, jej znenie obchádza zákon a poškodzuje práva spotrebiteľa, čo je v rozpore s dobrými mravmi a spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán, pretože v zmysle výkladu Smernice, ak bola rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak bola ako taká už od počiatku neplatná podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní, nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie aj z tohto dôvodu. Odvolací súd tiež poukazuje na ust. § 39 Občianskeho zákonníka v tej súvislosti, že právny úkon, obsahom ktorého je ustanovenie, ktoré vedie k tomu, aby zákon dodržaný nebol, je obchádzaním zákona. Ide o vylúčenie záväzného pravidla zámerným použitím prostriedku, resp. inštitútu, ktorý sám o sebe nie je zákonom zakázaný, ale jeho cieľom je dosiahnutie z hľadiska pozitívneho práva nespochybniteľného stavu. Právny úkon obchádzajúci zákon je spravidla urobený v súlade so zákonom tak, aby bol ním dosiahnutý výsledok právnu normou zakázaný alebo nežiadúci. V tomto prípade rozhodcovský súd neskúmal rozhodcovskú doložku, ani zmluvu z hľadiska ochrany práv spotrebiteľa, ale plnenia z predmetnej zmluvy priznal oprávnenému v súlade s jeho žalobou. Takto sa využitie inštitútu dojednaní rozhodcovskej doložky, ktorý je vo všeobecnosti inštitútom právom dovoleným a predvídaným, navonok javí v súlade s pozitívnym právom. V tomto prípade však bola povinnému odopretá ochrana poskytovaná príslušnými ustanoveniami Smernice, ako aj Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, keď rozhodcovský súd nerešpektoval príslušné kogentné európske a vnútroštátne normy o ochrane spotrebiteľa. Takto prostredníctvom využitia zákonom dovoleného inštitútu došlo v predmetnej veci k dosiahnutiu výsledku právom zakázaného. Z uvedených dôvodov odvolací súd zastáva názor, že dojednanie rozhodcovskej doložky je právny úkon obchádzajúci zákon, ktorý je sankcionovaný absolútnou neplatnosťou, na čo má súd povinnosť prihliadnuť ex officio.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Uznesenie bolo schválené členmi senátu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.